

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτιῶν 20

261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσι συνδρομηταὶ νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ ἀποστελλῶσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν των, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν δὲν ἔλαβον τυχὸν φύλλα τοῦ ἔτους 1877 ἀποτινόμενοι πρὸς τὴν Διεύθυνσιν δύνανται νὰ λαμβάνωσιν αὐτὰ δωρεάν.

* Κύριοι! δὲν ἐλαλήταμεν περὶ τῆς Ἀγ. Γραφῆς καὶ τῆς περὶ τοῦ πρώτου ἀνθρώπου διδασκαλίας αὐτῆς· διότι ἡμεῖς τοῦλάχιστον νομίζομεν, ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀναμινύωμεν τὴν Ἀγ. Γραφὴν εἰς τοιαῦτα ἐπιστημονικὰ ζητήματα· οὐ μόνον διότι τὰ ζητήματα ταῦτα δὲν ἐλύθησαν ἐτι ὀριστικῶς, μεταβαλλόμενα πολλάκις· ριζηδὸν κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας καὶ ἀνακαλύψεις, ἀλλὰ κυρίως καὶ πρὶ πάντων διότι ἡ Γραφὴ δὲν εἶναι ἐπιστημονικόν, ἀλλὰ θρησκευτικὸν βιβλίον. Ὁ Μωϋσῆς δὲν ἔγραψε γεωλογίαν· ἠθέλησεν ὑπὸ τὴν μορφήν των περὶ δημιουργίας

* Ἀντὶ κυρίου ἄρθευ δημοσιεύομεν τὸν Ἐπίλογον τῆς «περὶ τοῦ πρώτου ἀνθρώπου καὶ τῶν ἀρχῶν αὐτοῦ» ὁμιλίας τοῦ κ. Ἰγνατίου Μοσχάκη, ἣν ἀνέγνωσεν ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκοατηρίου ἐν τῇ αἰθρῇ τοῦ Συλλόγου ὁ «Παρνασσός». Ἐὰν ὁ κωδὸς ἐπέτρεπεν ἠθέλομεν ἀσμένως δημοσιεύσει ὁλόκληρον τὴν ὁμιλίαν πρὸς τέρψιν καὶ ὠφελειαν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἀθηναϊδος καθόσον ἐμπεριέχει ιδεὰς ὑγιᾶς, ἀρεμῶν καὶ ἀληθείας.

Τὴν ὁμιλίαν ταύτην ἐξετιμῆσαμεν ἰδίως εἰς τὰς παρούσας περυστάσεις καθ' ἃς ἐξέρχονται ἐν τῇ δημοσιότητι ἄνδρες, ἀντιπροσωπεύοντες τὸν Ἑλληνισμόν ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ καὶ πικρῶς ὑβρίζουσιν ὅ, τι εἶπον καὶ ἱερὸν ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ἀγαθῶν Χριστιανῶν, ἥτοι τὰς ἁγίας Γραφάς, τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν Θεόν, τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, τὴν εὐσείθειαν ἐν γένει, καὶ τέλος ὅ, τι ἀνέκαθεν ἐσεβάσθησαν ἄνδρες εὐσεβεῖς, πολυμαθεῖς καὶ ἐνάρετοι. Τοιαύτη ὁμολογεῖται ἡ ἀποστολὴ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ δραματικοῦ ποιήματος Ἰουλιανὸς ὁ Παράβλητος.

ἐπικρατουσῶν παραδόσεων τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ νὰ ἐκφορᾷ ἀπλῶς ἀλήθειαν ὑψηλὴν καὶ ἀναντίρρητον, τὴν ἀλήθειαν, ὅτι πάντα ἔχουσι τὴν ἀρχὴν ἐκ Θεοῦ. Οὔτε αἱ γιγάντιοι τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν πρόοδοι, οὔτε αἱ τεράστιαι ἐπιστημονικαὶ ἀνακαλύψεις—θὰ δυνηθῶσι ποτε νὰ διασειῶσι τὸ κύρος τῆς ἀληθείας ἐκείνης. Δύναται ἡ ἐπιστήμη νὰ ὑποθέτῃ, δύναται νὰ ἰσχυρίζεται, οὐδέποτε ὅμως θὰ δυνηθῇ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἀπλοῦν κύτταρον ἄνευ ἀνωτέρας τινὸς ἀρχῆς καὶ δυνάμεως παρήγαγε τὰ ἐξαίσιον καὶ παναρμόνιον σύμπαν· οὐδέποτε θὰ δυνηθῇ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι νεκρὰ καὶ ἄψυχος ὕλη παρήγαγε τὴν δύναμιν ἐκείνην, δι' ἧς καὶ μόνης κατεμέτρησεν ὁ ἄνθρωπος κατὰ μῆκος, πλάτος καὶ βάθος τὴν ὑπ' αὐτοῦ κατοικουμένην σφαῖραν· τὴν δύναμιν ἐκείνην, δι' ἧς καὶ μόνης ὑπέδειξεν ὁ ἄνθρωπος τὴν θέσιν καὶ πορείαν των ἐν τῷ ἀχανεῖ τοῦ σύμπαντος ὡκεανῷ πλεόντων ἀστέρων· τὴν δύναμιν ἐκείνην, δι' ἧς εἰσέδυσεν ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς καὶ ἠρεύνησε τὰ μυστήρια τῆς γενέσεως καὶ τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῆς· τὴν δύναμιν ἐκείνην, δι' ἧς μετὰ μαθηματικῆς ἀκρίβειας ὥρισε τοὺς νόμους τῆς κινήσεως καὶ μεταβολῆς ἐν τῷ σωματικῷ κόσμῳ καὶ ἐξηκρίβωσε τὰ πρῶτα στοιχεῖα, δι' ὧν ἐνοούμενον μετ' ἀλλήλων καὶ μετασχηματιζομένων πάντα τὰ σώματα γεννῶνται καὶ φθείρονται· τὴν δύναμιν ἐκείνην, δι' ἧς ἐτέλεσεν ὁ ἄνθρωπος ἀληθῆ θάυματα ἐν τῇ φύσει καὶ κατέστη τῷ ὄντι ὁ δράκων ὁ ἐμπαίζων αὐτῇ καὶ ἐγένετο ὁ κύριος καὶ ἐξουσιαστὴς πάντων· τὴν δύναμιν ἐκείνην, δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὸν βρονχύτατον ἐπὶ τῆς γῆς βίον δι' ἐνὸς μόνου βλεμματός περιλαμβάνει ἅπαν τὸ ἀπέραντον παρελθόν, τὴν τιθῇ πρὸ των ὀφθαλμῶν διὰ τῆς ἐπιστήμης των γλωσσῶν καὶ τῆς ἱστορίας τὸ σύνολον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀνίστησι λαοὺς ἀπὸ χιλιετηρίδων ἥδη ἐν τῷ τάφῳ κατακειμένους, νέον ἐμφυτᾷ πνεῦμα εἰς παναρχαϊότατα νεκροταφεῖα, διεισδύει εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ὁργανισμόν καὶ τὴν μυστηριώδη των γλωσσῶν συνάφειαν καὶ διὰ τῆς συγγενείας των γλωσσῶν ἀνακαλύπτει τὴν συγγέ-

νειαν τῶν λαῶν. Αὕτη εἶναι, Κύριοι, ἡ δύναμις, αὕτη εἶναι ἡ δύναμις, πρὸ τῆς ὁποίας δὲ συντριβῇ πᾶσα ὑλιστικὴ τάσις· αὕτη εἶναι ἡ δύναμις, ἥτις οἰονεὶ φωνὴν ἀφείδωτα οὐδέποτε παύεται διακηρύττουσα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἀναντιρρήτως ἐξοχώτερον τῶν πλασμάτων, δὲν ἐρρίφθη εἰς τὸν κόσμον ἀπλῆς παιδιᾶς· χάριν, δὲν ἐγεννήθη, ἵνα ζήσῃ μόνον καὶ ἀποθάνῃ ἄνευ ἰδιαιτέρου σκοποῦ καὶ τέλους, δὲν προσωρίσθῃ νὰ διαδραματίσῃ τὸ οἰκτρότατον πρόσωπον ἐν τῷ πολυσυνθέτῳ δράματι τῆς παγκοσμίου ἱστορίας. «Τὸ μεγαλεῖον ἡμῶν, ἔλεγέ ποτε εἰς τῶν εὐγενεστέρων καὶ εὐλικρινεστέρων ἐκκλησιαστικῶν ῥητόρων τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας, οὐχὶ τῆς ἀναμαρτήτου, ὁ γνωστός πατήρ Ὑάκυνθος, τὸ μεγαλεῖον ἡμῶν δὲν ἐγκρίνεται ἐν τῇ φυσικῇ ἡμῶν ἀρχῇ, ἀλλ' ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἠθικῇ φύσει· ὀλίγον μέλει ἡμῖν νὰ μάθωμεν, ὅποιοι εἶναι ὁ πρόγονος ἡμῶν, ἂν ὁ πρόγονος οὗτος εἶναι, θὰ εἶπω τὴν λέξιν, ὁ πίθηκος, ἐνῶ ἡ Γένεσις ὑποδεικνύει ἡμῖν πρόγονον ἔτι εὐτελέστερον, τὸν πηλὸν, τὸν χοῦν τῆς γῆς. Ὑψηλὸν ὀργανικὴ ἢ ἀνόργανος, ὕλη ζῶσα ἢ ἄψυχος, ἀδιάφορον! Ἐν μιᾷ ὥρᾳ, ἐν μιᾷ στιγμῇ, σπουδαιοτάτῃ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἐν μιᾷ στιγμῇ χαραξάσῃ τὴν πραγματικὴν ἀρχὴν τοῦ εἶδους ἡμῶν, πνοὴ ἐνεφυσήθη εἰς τὴν ὕλην ταύτην, πνοὴ ζωῆς, σπέρμα συνειδήσεως καὶ λόγου, καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦτο πλέον πηλός, δὲν ἦτο πλέον χοῦς τῆς γῆς, δὲν ἦτο πλέον σάρες, ἦτο τι ἀνώτερον καὶ εὐγενέστερον, ἦτο εἰκὼν Θεοῦ καὶ ὁμοίωσις. Τοῦτο εἶναι τὸ ποιοῦν ἀναγκαίως τὸν ἄνθρωπον θρησκευτικόν, τοῦτο εἶναι τὸ ποιοῦν τὸν ἄνθρωπον ἀθάνατον.»

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΟΣ

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 22].

Ὁ μεταξοσκώληξ νῦν φθάνει εἰς τὴν πλήρη αὐτοῦ αὐξήσειν, εἶναι δὲ λεπτὴ κάμψις δύο καὶ ἡμίσεως μέχρι τριῶν δακτύλων μήκους. Ὁ σκώληξ οὗτος ἔχει

δώδεκα μεμβρανώδεις δακτυλίους περὶ τὸ σῶμα του, παραλλήλως τεθειμένους, οἱ δακτύλοι οὗτοι ἀναποκρινόμενοι εἰς τὰς κινήσεις τοῦ ζώου, ἀμοιβαίως συστέλλονται καὶ μηκύνονται. Ἐχει δεκαεξὶ πόδας, ἀνά ζεύγη, ἐξ προσθίων· οἱ ἄλλοι δέκα μεμβρανώδεις, εὐκαμπτοὶ ἔχουσι μικρὰ πρὸς ἀναρρίχσιν ὄργανα. Τὸ στόμα του ἔχει κάθετον ἀντὶ ὀριζοντείου τομῆς. Ὁ σκώληξ ἔχει δεκαοκτὼ ἀναπνευστικὰς ὁπὰς, τεθειμένας εἰς ἑσᾶς ἀποστάσεις, ἐννέα ἐπὶ ἐκάστης πλευρᾶς τοῦ σώματος. Ἐκάστη τῶν ὁπῶν τοῦ σώματος ὑποτίθεται οὕτως τὸ τέρμα ἰδιαιτέρου ὀργάνου ἀναπνευστικοῦ. Ἐκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς παρὰ τὸ στόμα, ἑπτὰ μικροὶ ὀφθαλμοὶ διακρίνονται. Τὰ δύο ἀνοίγμα-

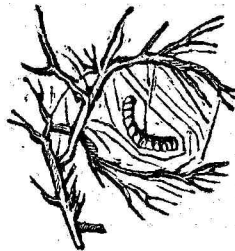
τα δι' ὧν ὁ σκώληξ ἐξάγει τὸ μετὰξινόν νῆμα του κεῖνται ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν σιαγῶνα, παρακείμενα ἀλλήλοις καὶ ὑπερμέτρως λεπτά.

Κατὰ τὴν ἄνω μνησθεῖσαν περίοδον ὁ πόθος τοῦ σκώληκος πρὸς τροφὴν ἀρχεται καταπίπτων, καὶ βαθμὴν οὐδὲ κἂν ἐγγίζει τὰ φύλλα· ἀνήσυχος δὲ γενόμενος, ὑψοῖ τὴν κεφαλὴν καὶ περιφέρεται κυκλικῶς ζητῶν μέρος ἐνθα δύναται νὰ ἀρχίσῃ τὴν κλωστικὴν ἐργασίαν του. Τὸ χρῶμα του νῦν εἶναι πράσινον ἀνοικτόν. Εἰκοσιέσσαρας ὥρας ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἀπὸ τροφῆς ἐγκρατείας του, τὸ ὑλικόν τὸ ἐξ οὗ ἡ μετὰξιν κατεσκευάζεται χωνεύεται καὶ τὸ πράσινον χρῶμα ἐξαφανίζεται· τὸ σῶμα του λαμβάνει στιλπνότητα καὶ διαφάνειαν περὶ τὸν λαυμόν. Πρὶν ἢ ὁ σκώληξ ἐντελῶς παρασκευασθῇ πρὸς κλῶσιν, τὸ σῶμα του ἀποκτᾷ μείζονα σταθερότητα καὶ κατὰ τι ἐλαττοῦται τὸ μέγεθος.

Ἡ οὐσία ἐξ ἧς ἡ μετὰξιν, λέγουσιν οἱ τινες, γίνεται, διακρίνεται εἰς εἶδος λεπτῆς κιτρίνης, διαφανοῦς, γλυκύδους ὕλης ἐν δυοὶ χωριστοῖς ἀγγείοις ἐλαχίστων διαστάσεων, ὑφαινομένη ἐπὶ δύο ἀτράκτων ἐν τῷ στομάχῳ, ἂν δὲ ἐκτυλιχθῶσι τὰ ἀγγεῖα ταῦτα ἔσονται περὶ τοὺς δέκα δακτύλους τὸ μήκος. Ἡ ἔκθεσις ὅμως αὕτη εἶναι ἐσφαλμένη ὡς παρακατιῶν δειχθήσεται.

Ὅποταν ὁ σκώληξ ὀρίσῃ γωνίαν τινα ἧς αἱ διαστάσεις συμφωνοῦσι πρὸς τὸ μέγεθος τῆς σκοπομένης μετὰξίνης σφαίρας ἢ τοῦ κουκουλίου, ἀρχεται τῆς ἐργασίας του ῥίπτων λεπτὰς καὶ ἀκανονιστοὺς κλω-

στάς, ὡς ἐν τῷ δε τῷ σχήματι δι' ὧν νὰ δύναται νὰ στηρίξῃ τὴν μέλλουσαν κατοικίαν του.

Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, τὸ ἔντομον κατασκευάζει ἐπ' αὐτῶν χαλαρὸν κατασκευάσμα ὡσεὶ οὗτος σχήματος βαθμὴν δὲ προχωρεῖ καλύπτων κατὰ τὰς τρεῖς ἐπο-

μένας ἡμέρας, τὴν στερεὰν κιτρίνην σφαῖραν· ὁ ἐργάτης ἐννοεῖται πάντοτε διατελεῖ ἐντὸς τῆς σφαίρας ἢν κατασκευάζει. Ἐὰν κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον μία τῶν κλωστῶν ἐκείνων αἰτίνες εἰσὶ προωρισμένη καὶ πρὸς στηρίξιν τοῦ κουκουλίου θραυσθῇ, ὁ σκώληξ εὐρήσκει, προβαλὼντος τοῦ ἔργου, ὅτι ἡ σφαῖρα, μὴ οὕσα καλῶς ἐστηριγμένη, καθίσταται ἀστατος, οὕτω δὲ τὸ ἔντομον ἀδυνατεῖ νὰ προβῇ καταλλήλως εἰς τὰς ἐργασίας του. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ σκώληξ διατρύχει καὶ καθολοκληρίαν ἐγκαταλείπει τὸ ἀτελείωτον κουκούλιον ἐκρίπτει τὰς ἀπομεινούσας κλωσὰς τῆςδε κακείσε ὁπόθεν δῆποτε διέρχεται· διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ μετὰξιν καθολοκληρίαν ἀπόλλυται, καὶ ὁ σκώληξ, μὴ εὐρίσκων θέσιν ἢν νὰ παρασκευάσῃ εἰς τὴν μεταβολὴν ταύτην, ἀποθνήσκει χωρὶς νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ.

Ἡ μετὰξιν κλωστὴ, ἥτις ἐκασυρομένη φαίνεται οὕσα μία, σύγκειται ἐκ δύο ἀστρίφων, αἱ δύο δ' αὗται σφ-